

ای سر و کوش

سجاد حسامی

www.ketab.ir

ای سر د گوش

سجاد رحمانی

ویراستار: مینو امیر ارده جانی
طراح جلد: بختیار خسروی - نقاشی روی جلد: مهلا افراسیابی
صفحه‌آرا: مهیار پرچلم
حروف‌چین: منیر زرهون - زهره بویه‌رژ
چاپ: ماه‌مینو
تاب‌نخست: ۱۳۹۹
ش. رگان: ۱۰۰۰ نسخه
قیمت: ۲۰ تومان

سر د گوش: س. ا. سجاد، ۱۳۶۴ -

عنوان و پد آور: سر د گوش / سجاد رحمانی.

مشخصات نشر: رشت: ماه‌مینو، ۱۳۹۹.

مشخصات ظاهر: ۹۰ - ۲۹ بر

شابک: ۹۶۳۴۱-۹-۶ ۹۶۳۴۱-۹-۶

فهرست نویسی: قیبا

موضوع: شعر تالشی — قرن ۴

موضوع: شعر تالشی — قرن ۱۴ — آجمه: فارسی

رده‌بندی کنگره: PIR۲۲۴۲

رده‌بندی دیویی: ۸۹۹/۴۱

شماره کتابشناسی ملی: ۵۹۸۵۸۸۳

انتشارات ماه‌مینو

رشت: بلوار امام خمینی، بالاتر از توشیا، بین شهید منتظری و رسالت،
مجموع باران، طبقه ۱، واحد ۲: تلفن: ۰۱۳۳۳۶۲۰۸۱۳

مقدمه ناشر

«ای سر د گوش» دومین اثر سجاد رحمانی شاعر مجموعه شعر فارسی «مردیم از بس دردها مان را شمردیم» است. با این تفاوت که در کتاب حاضر، به زبان مادری اش اندیشیده و سروده است؛ آن هم به خشنوی کم‌مانندی و با زیباترین ظرفیت‌های زبان تالشی.

برای کسی که شعر فارسی او را خوانده باشد، دور از انتظار نیست در این کتاب هم با روح پرشوری مواجه شو که نه تنها نثر ابری‌ها را بر نمی‌تابد؛ که از فریاد کردنشان در هر بیت و مصرع شعرهایش خسته نیز نمی‌شود.

اینکه شعر هر شاعری هدیه است نه می‌اندیشد؛ در شعرهای سجاد رحمانی به خوبی دیده می‌شود. او همان قدر که ایده‌آل می‌خواهد می‌سراید.

در تمام بیست و یک غزل و مثنوی این کتاب چند شاعر روایت می‌شوند؛ شاعر جوان و عاشقی که به شیوایی و حتی بذله‌گویی محبوبش را می‌ستاید و می‌خواندش:

«مَکّه چیرات بَکّه خَنده بَکّه ناز

اورو مّه ویندَره د مپیگه داز»

«پپو مونی که بو ته گته اما

نبو ویرت مِشتی دیله داشته»

و گاهی شاعر کهنسالی که چنان از سرد و گرم زمانه شکوه می‌کند که باید داستان و اشب‌های بلند یلدا برای هم نقل کنند:

«چَمّه نقلی بی بوان چیلّه شوون کو یندی را

که آسَرگینه اومّه آسَرگینه مَرده و شه»

گرچه حسرت ناسپاسی کسانی که دلسوزشان بوده، می‌آزاردش و با خود عهد کرده که دیگر حتی برای جاده از تاول پاهایش نگوید، ولی هنوز، امید، چراغیست که بر همه‌ی شعرهای او یخته است:

«چِلَه شَو آگه دَر از آگه کَتا تَمون آبو
هَنی آفتاو چَمه مَلَه کو پِرا روشون آبو»

هرگز نباید روحیه‌ی شکست‌ناپذیر این شاعر جوان گیلانی را کوچک شمرد، وقتی که سر بلند می‌کند تا بگوید:

«نِبیال که پا دَکَره دَه چه ریشه زَنده نیو
سَغی که ریشه آتَنده زورینه کَنده نیو»

پس تمام اشعارش، شاگردِ قدرشناسی‌ست که یادآورِ معلمِ دوست‌داشتنی و فقید او و بسیاری از همسالانش؛ استاد «فرامرز مسرور ماسالی» است و شاعر، ارادت و دلنگی‌اش را در شعری زیبا تقدیم وی کرده است. عنوان کتاب هم برگرفته از همین گفتگوی عاشقانه میان او و استاد است:

«بی تَه ای سَر روشی کو بی تَرسه

بی تَه دیواری مَسی کو بی تَرسه

بیزه که آشته خردن رونه‌ینه

آلَاشن آشته پاپس پروم‌ینه»

اما در نهایت، شاعر است و دلش پس نایب، مستگی‌ها، دلنگی‌ها و گله‌مندی‌ها را بر شالش خواهد گذاشت و ادامه خواهد داد:

«سوجه واغفی مَر مَرَن که سَر پَش نَکَرَم

زوره گف چَمه سَری کو نَدشو تالشیَمه»

چیزی نمی‌تواند باورهایش را تغییر دهد و خدا همراهت، زیارت‌وست که نه تنها می‌نشیند و با او در یک ظرف، غصه می‌خورد، که طوری پشت شاعر به او ایستاده که حسادتِ هر کسی را برمی‌انگیزد:

«بَدا که خَلکی چمی کو چَلَه چَلَه وِلکم

آگه خدا مه پَرَنده دِه مه ویرَنده نیو»

همه‌ی اینها گوشه‌ای از ظرافت‌های این اثر قیمتی‌ست.

بی‌شک انتشار مجموعه شعر تالشی «ای سَر دُ گوش» از روشنی‌های «نشر ماه‌مینو» است و ادبیات تالش به داشتن چنین فرزندان هنرمندی می‌بالد.